

Het Ontwakend Middenwiel

Het licht dat uit Lenny's lapje stroomde vulde de hele vallei.

Net als het eerste ochtendlicht dat door de gordijnen glipt.

De Mist werd dunner.

Hij rolde als slierten rook langs de grond, alsof hij niet wist waar hij moest blijven.

De Monsters...
stonden stil.

Bear, die nog half aan het grootste Monster hing, liet zich vallen en landde met een bonk op de grond.

“Auw...mijn hele achterste, voelt als een kapotte fietspomp ...”

Hij keek verbaasd om zich heen.

“Maar...ze doen niets meer.”

Luro knikte langzaam, diep onder de indruk.

“Het licht heeft hun chaos even gestild. Het laat voelen wat ze ooit waren. Geen Monsters... maar stukjes herinnering.

Charlie slikte.

Hij keek naar de Monsters, naar hun rommelige lijven van knopen, bezemstelen, sokken en stukjes speelgoed.

“Ze zien eruit alsof ze zich afvragen wie ze zijn .” fluisterde hij.

Lenny stond vlak naast hem.
Zijn vacht glinsterde zacht.
Het tweede lapje rustte nu op zijn borst.

“Ik voel...dat ze bang zijn.” zei Lenny zacht.
“Bang om vergeten te worden.”

Charlie legde zijn hand tegen Lenny's rug.
Hij voelde hoe Lenny trilde... niet van angst, maar van de last van alles wat hij begon te begrijpen.

Toen trilde de grond onder hen.

Zwaar en diep.
Het dreunde als een enorme trom die bulderde onder de aarde.

Bear stond meteen klaar in gevechtshouding.
“Wat was dat?”

Luro draaide zich richting het hart van de vallei..naar de ronde steen constructie die Charlie eerder had gezien.

HET MIDDENWIEL.

Langzaam...
Heel langzaam...
begon het te draaien.
De symbolen op de stenen rand lichtten op.

Ieder symbool leek op een lapje, een draad, een stuk stof...
als een taal van alles wat ooit gemaakt was met liefde.

“Het Wiel ontwaakt...” fluisterde Luro.

Charlie voelde koude rillingen over zijn rug lopen.

“Waarom nu?”

Luro keek naar Lenny.

“Het reageert op hem.”

Lenny's ogen glinsteren van verwondering.

Charlie pakte zijn hand stevig vast.

“Wat... betekent dat?”

Luro zuchtte diep. De uitleg die hij nu moest geven had hij al
een tijdje gevreesd.

“Het Middenwiel opent doorgangen tussen werelden. Het
reageert op dingen die gemaakt zijn met het hart en met
handen... dat is de magie die zich bevindt in de lapjes... van
Lenny.”

Charlie voelde zijn hart plots pijnlijk worden.

“Bedoel je... dat hij terug moet?”

Lenny keek naar Charlie.

Met een droevige, zachte blik die meer zei dan woorden ooit
konden.

“Ik ben hier door jou,” fluisterde Lenny.

“Maar ik hoor ook daar.”

Het Middenwiel draaide sneller.
De stenen begonnen te neuriën.
De lucht trilde.

Bear draaide zich om naar het Wiel.
“Kunnen we dat ding niet gewoon UIT zetten? Trek ergens aan? Gooi een steen? Een broodje? IETS?”

Luro schudde zijn kop.
“Het Wiel reageert op emoties. Op verbinding. Op verlies.

Charlie keek Lenny aan.

“Lenny... wat voel jij dan?”

Lenny ademde diep
Zijn stem was zacht.
“Ik voel... dat ik twee plekken heb.
En ik kan niet op beiden tegelijk blijven.”

Charlie voelde zijn ogen prikken.

“Maar ik wil je niet kwijt,” zei hij met trillende stem.

Lenny pakte Charlie's handen tussen zijn zachte klauw
handen.

“Ik wil niet verdwijnen. Niet voor altijd. Maar als ik blijf
waar ik niet thuis hoor... raak ik langzaam mijn stukjes
kwijt. Ik word dun. Ik word licht. En dan... verdwijn ik
evengoed.”

Charlie's adem stokte

“Zoals in het oerwoud...”fluisterde hij.

“Toen je vacht begonnen te verdwijnen..”

Lenny knikte.

“Dat was een waarschuwing.”

Charlie voelde zijn hart breken in duizend kleine lapjes.

Luro zette een stap naar voren.

“Het Wiel zal sluiten zodra Lenny kiest. Blijft hij hier, dan wordt zijn wereld gesloten. Gaat hij terug, dan blijft jullie verbinding...als een draad. Niet zichtbaar, maar sterk.”

Charlie's lip trilde.

“Maar het voelt alsof ik hem kwijtraak..”

Lenny legde zijn voorhoofd zachtjes tegen het zijne.

“Je raakt mij nooit kwijt
Want jij...was de eerste die mij maakte.”

Die woorden sneden en verwarmden tegelijk.

Bear snoot luidruchtig zijn neus.

“Nou, geweldig,”mopperde hij.

“Nu ben IK ook emotioneel. Echt bedankt allemaal.”

Maar er zat warmte in zijn stem.

Het Middenwiel draaide nu sneller.

De mist werd opgezogen in de ring.

Charlie kneep in Lenny's hand.

“Moet je... nu al gaan?”

Lenny keek naar het Wiel.

En zijn antwoord was een fluistering die voor Charlie voelde als een storm...

“DE KEUZE WORDT STEEDS ZWAARDER.
EN IK KAN HEM NIET ALLEEN MAKEN.”

Charlie slikte.

Toen zei hij, trillend maar verzekerd...

“DAN MAKEN WE HEM SAMEN.”

